

ZRCALCE

NA LEDINI GOZDNE JASE JE LEŽALO ZRCALCE. KDO GA JE IZGUBIL, SE NE VE. MORDA PASTIRICA, KI JE HODILA TAM MIMO S ČREDO, MORDA LOVEC, KI JE SEDEL TAMKAJ V TRAVO, DA SE ODPOČIJE, MORDA OTROCI, KI SO SE KDAJ ZNAŠLI TAM – KDO BI VEDEL. ZRCALCE JE BILO TOREJ TU IN V NJEM SO SE OGLEDOVALI ZDAJ NEBO, ZDAJ SONCE, ZDAJ VEJEVJE, ZDAJ OBLAK, ZDAJ PTICE, KI SO LETELE NAD NJIM ...

NEKEGA DNE PA PRIDE TAM MIMO ZAJEC. OPAZI ZRCALCE, SE POGLEDA VANJ IN ZAGLEDA SVOJA UŠESA, BRKE, OČI ...

»OH, SAJ TO JE MOJA SLIKA! SAMO DA SE NE MOREM SPOMNITI, KDAJ SEM JO IZGUBIL.«

V TEM SKOČI Z BLIŽNJEGA DREVESA VEVERICA. SKOK-SKOK-SKOK IN ŽE JE PRI ZAJCU IN ZRCALCU.

»KAJ SI NAŠEL?«

»SVOJO SLIKO. SAMO DA SE NA NOBEN NAČIN NE MOREM SPOMNITI, KDAJ SEM JO IZGUBIL.«

»DAJ, NAJ POGLEDAM!«

VEVERICA POGLEDA ZRCALCE IN VIDI SVOJO PODOBO.

»KAKO MOREŠ REČI KAJ TAKEGA! MAR NE VIDIŠ, DA JE TO MOJA SLIKA? NA, POGLEJ BOLJE!«

ZAJEC SPET POGLEDA IN SPET VIDI SVOJO SLIKO.

»NEUMNOST! TI NISI PRI PRAVI! MAR NE VIDIŠ NA SLIKI MOJIH

VELIKIH IN DOLGIH UŠES?«

MEDTEM PA KO SE ZAJEC IN VEVERICA TAKO PREPIRATA, PRILETI Z BLIŽNJEGA DREVESA ŠOJA.

»ČEMU SE PREPIRATA?«

»NAŠEL SEM SVOJO SLIKO,« REČE ZAJEC, »A VEVERICA TRDI, DA JE TO NJENA SLIKA. GOTOVO NI NEKAJ PRAV Z NJENIM VIDOM.«

»Z MOJIM VIDOM JE TAKO, KOT LE MORE BITI,« REČE VEVERICA, »A ZAJCU SE NEKAJ MEŠA V GLAVI, ČE LAHKO TRDI, ČESAR NI. TO JE MOJA SLIKA. NA, POGLEJ ŠE TI, IN POTRDI, DA JE TO RES, ŠOJICA!«

ŠOJA POGLEDA IN VIDI SVOJO SLIKO.

»EH, EH, PA STA MI OBA RES ČUDNE PAMETI! KAKO SE MORETA PREPIRATI, KO PA JE TO MOJA SLIKA. LE KAJ VAMA JE? ALI NE VIDITA NA NJEJ MOJEGA KLJUNA, KLJUNA, KI GA NIMA NOBEDEN OD VAJU?«

TO SLIŠI MEDVED, KI GRE TAM MIMO. PRIBLIŽA SE, DA VIDI, ČEMU PREPIR.

»KAJ PA SE JE ZGODILO? ČEMU TAKŠEN KRIK?« VPRAŠA MEDVED.

»NAŠEL SEM SVOJO SLIKO,« REČE ZAJEC, »A PRIŠLA JE VEVERICA IN TRDI, DA JE TO NJENA SLIKA, NATO PA JE PRIŠLA TUDI ŠOJICA IN TUDI TA PRAVI, DA JE SLIKA Z GOZDNE JASE NJENA.«

»NI RES,« UGOVARJA VEVERICA. »MEDVED, LE POGLEJ, PA BOŠ VIDEL, DA JE TO RES MOJA SLIKA.«

»KAKŠNA NEUMNOST!« SE RAZJEZI ŠOJA. »LE KAKO MORETA TRDITI, DA JE SLIKA NJUNA, KO PA JE MOJA IN NIKOGAR DRUGEGA. NA NJEJ SE LEPO VIDI MOJ KLJUN. NO, ALI IMA KATERI OD NJIJU KLJUN?«

MEDVED VZAME ZRCALCE, POGLEDA IN SE NASMEJE, TAKO HRUPNO IN GLASNO, DA ZAJEČI VES GOZD.

»BEDAKI, BEDAKI! HA-HA-HA-HA-HA! SAJ SE PREPIRATE ZARADI MOJE SLIKE. POSLUŠAJTE: NAJ SI ŠE KATERI OD VAS SAMO DRZNE REČI, DA JE TO NJEGOVA SLIKA. TO JE MOJA SLIKA!« SE ODREŽE MEDVED.

SEVEDA SI NE ZAJEC NE VEVERICA IN NE ŠOJA NI UPAL OPOREKATI MEDVEDU VELIKANU.

MEDVED HITRO POGRABI ZRCALCE, ODRACA V GOZD IN ODIDE NARAVNOST DOMOV V SVOJ BRLOG.

V HIŠI SO BILI MEDVEDOVA ŽENA IN NJUNA DVA MEDVEDKA.

»POGLEJTE!« ŽE S PRAGA ZAKLIČE MEDVED. »NAŠEL VAM JE ZAJEC V TRAVI NA GOZDNI JASI MOJO SLIKO, PA JE PRIŠLO MED NJIM, VEVERICO IN ŠOJO DO PREPIRA. VSAKDO IZMED NJIH JE TRDIL, DA JE SLIKA NJEGOVA, DOKLER NISEM PRIŠEL TAM MIMO JAZ, POGLEDAL IN TAKOJ VIDEL, DA JE TO MOJA SLIKA. NATE, POGLEJTE!«

POGLEDA V ZRCALCE MEDVEDOVA ŽENA IN REČE: »JA, SEVEDA! TO JE MEDVEDJA GLAVA. LE KAKO SO MOGLI TRDITI NEKAJ TAKO NEUMNEGA!«

LEPO PO VRSTI POGLEDATA TUDI MEDVEDKA IN VSAK
POSEBEJ IZJAVI:

»SAJ TO SI TI, OČKA, KO SI BIL ŠE MAJHEN KOT MIDVA,
NIKAKOR PA TO NI NE ZAJEC NE VEVERICA NE ŠOJA!«

»TAKO JE, TAKO, SINKA MOJA. VIDVA STA ŠE MAJHNA IN
VIDITA VSE POMANJŠANO, A PRECEJ SE VE, DA STA MOJE PAMETI
IN MOJE KRVI!«

IN MEDVED OBESI ZRCALCE NA STENO.

- Kaj so našle živali na gozdni jasi?
- Zakaj so se prepirale?
- Kdo je nazadnje odnesel zrcalce?
- Zaigrajte pravljico *Zrcalce*.